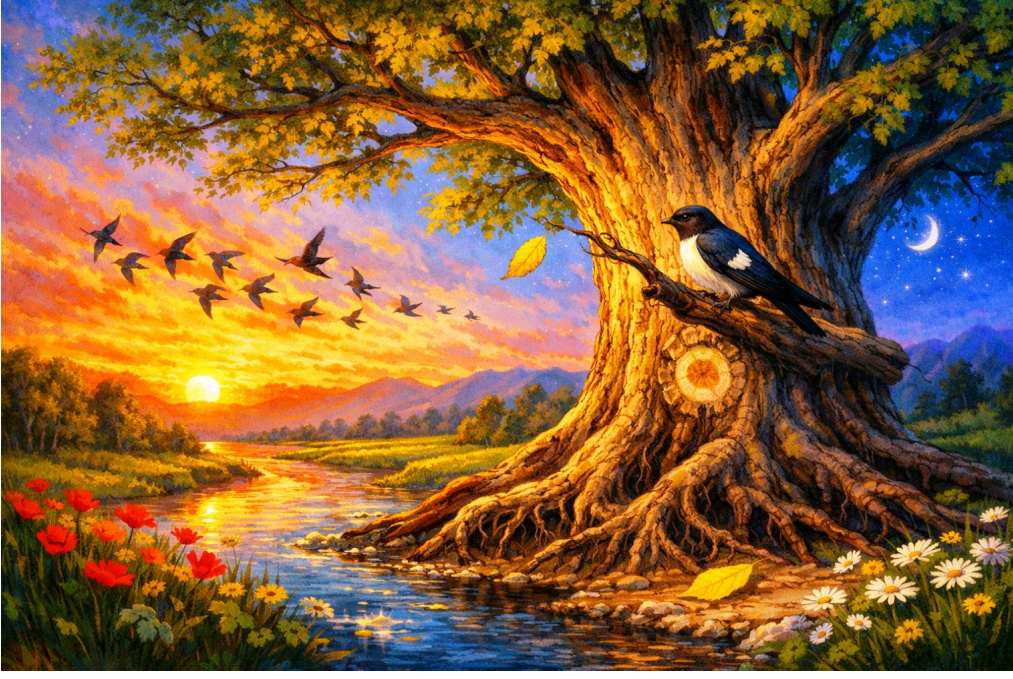

Bir Şiir Bir Hikaye

– Dalim · 18 Mayıs 2026

KÖKLER VE KANATLAR

Dalların hatırası
Kuşların kanatlarına sığmaz,
Gökyüzü çağırır her seferinde.

Ama dallar,
Sessizce bekler,
Rüzgârın getirdiği anıları.

Kuşlar unuttur,
Çünkü yolları uzun,
Ama ağaçlar unutmaz,
Kökleri derin.

Ve yaprak düşer,
Bir iz kalır geride.
Mavi gökyüzü,
Aynı sessiz duayı taşıyor.

*

05.05.2026 Konya
Durmuş Ali ÖZBEK
Kültür Bakanlığı Halk Şairi

Kökler ve Kanatlar

Dere kıyısında, yaşlı bir çınar dururdu. Adı yoktu onun; köylüler sadece “Büyük Ağaç” derdi. Dalları gökyüzüne uzanır, yaprakları rüzgârla fısıltıyla dertleşirdi. Her bahar, aynı kırlangıç sürüsü dallarına konardı.

Kırlangıçların en yaşlısı, küçük bir beyaz iz taşıyan kanadıyla her yıl ilk o gelirdi. Adı yoktu onun da. Sadece “Kanat” derdi kendine. Çünkü kanatları, bütün hayatını taşıyordu.

Bir akşamüstü, Kanat yine aynı dala kondu. Çınar’ın kabukları yılların ağırlığıyla çatlamıştı ama gövdesi hâlâ dimdikti.

“Gene geldin,” dedi Çınar usulca, rüzgârın içinden.

“Gene geldim,” diye cevap verdi Kanat. “Yol uzun. Denizler, dağlar, başka ormanlar... Her şeyi unutuyorum uçarken. Ama burayı unutamıyorum. Neden acaba?”

Çınar güldü. Güldüğü zaman dallarından hafif bir toz kalkardı.

“Çünkü ben unutmadım seni. Sen kanat çırpıkça, ben köklerle o anıları içime çektim. Her ayrılışında bir yaprağımı düşürdüm. Her gelişinde bir halka ekledim gövdeme. Sen unuttun diye sanma ki her şey siliniyor. Ben sakladım.”

Kanat başını yana eğdi. Küçük, parlak gözlerinde uzak gökyüzü yansyordu.

“Peki ya ben? Ben ne bırakıyorum sana?”

“İzini,” dedi Çınar. “Kanadındaki o beyaz lekeyi ilk gördüğüm günü. Cıvcivken korktuğun fırtınayı. Bir keresinde kanadın kırılmıştı da, ben dallarımı sana siper etmiştim. Bütün bunları sen unutsan bile, ben unutmuyorum. Köklerim derin. Unutmak benim işim değil.”

Akşam çökerken Kanat sessizleşti. Gökyüzü lacivert bir duaya bürünmüştü. Yapraklardan biri usulca ayrıldı dalından, Kanat’ın yanına düştü.

“Bir dahaki sefere,” dedi Kanat kalkarken, “belki ben de hatırlamaya çalışırım.”

“Gerek yok,” diye fısıldadı Çınar. “Sen uç. Ben beklerim. Birimiz gökyüzü olsun, birimiz toprak. Böylece hikâye tamamlanır.”

Kanat kanatlarını açtı. Uçarken bir an duraksadı, geriye baktı. Yaşlı çınar, akşam rüzgârında hafifçe sallanıyordu. Dalları sanki el sallıyordu.

O yıl Kanat daha erken gitti. Ama Büyük Ağaç’ın gövdesinde, tam o dalın başladığı yerde, yeni bir halka oluşmuştu. İçinde küçük bir beyaz iz taşıyordu.

Ve dereye akan su şırıltısı, her zamanki gibi sessizce dua etmeye devam etti. Mavi gökyüzü altında, kökler ve kanatlar arasında, unutulmayan bir hikâye yazdı.